

அபவர்கம் பற்றி பார்ப்போம். “த்ருஷ்டாதி க்ருஹமஸ்ச வேதாஹி துல்யஹா” த்ருஷ்டம் இருக்கின்றது, வேதாஹி என்றால் பார்ப்பது. “ஜெயா த்ருஷ்டாம் அநித்யம் ஸுகம்” பார்ப்பது என்பது நித்யமான ஸுகமா என்றால் இல்லை. ஸுகம் என்பது எப்படி உள்ளது அநித்யமாக உள்ளது. “ஜெயா த்ருஷ்டாம் அநித்யம் ஸுகம் ப்ரதஸ்ய நித்ய ஸுகம் காமயதே” அநித்யமான சுகத்தை விட்டு எல்லாருமே நித்யமான சுகத்தை விரும்புகிறோம்.

“ஏவம் தேஹேந்த்ரிய புத்தி அநித்யா த்ருஷ்டா” அபவர்கத்தை பற்றி சொல்லும்போது என்ன இருக்கு அநித்யமான சுகம், ஆக எல்லாம் நித்யமான சுகத்துக்கு ஆசைப்படுகிறோம். தேஹம் என்றால் உடம்பு. க்ரானா, ரசனா, சட்டு, ஸ்தோத்ரம் என்று இருக்கின்றது. “அதிக்ரம்யா முக்தஸ்யா நித்யா தேஹேந்த்ரிய புத்தைய: ஏகாத்யம் கல்பை:” நித்யமான தேஹேந்த்ரியத்தில் கல்பை இருக்கு ஒரு ஆத்மா ஏகாத்யமா கல்பைனு இருக்கு.

நித்யமானது என்பது அனுமான ஸம்யம். நித்யமானதும், அநித்யமானதும் தான் மோஷ்டம். தேஹம், இந்த்ரியம், புத்தி எல்லாம் முக்தனுக்கு ஒன்று தான். நித்யமான தேஹம் என்றால் முக்தனுடைய தேஹம். தேஹம் வேற இந்த்ரியம் வேற. ஒன்றாக இருந்தால் நித்ய சுகம், அனேகமாக இருந்தால் அநித்ய சுகம். ஆக சுகத்துக்கு வேஷ்டை இல்லை அவேஷ்டிகமா இருக்கதால வேற

வேறயா இருக்கு. இந்தரியத்தினால் இருக்க சுகம், புத்தியினால் இருக்க சுகம், ஸரிரத்தினால் இருக்க சுகம் என்று வேறு வேறு இருந்தாலும் எல்லாமே ஒரே ஜீவனுக்கு தானே இருக்கு அது தான் அபவர்கம் சொல்றது. முக்தி இருக்கின்றது அது நித்யமா இருக்கு அது அனுமானம் சொல்றா. நித்யமாகவும், அனுமான நித்யமாவும், சுகமாவும், அழியாத சுகமாக இருப்பது அபவர்கம் சொல்றா.

ஆனால் வேதாந்திகள் சொல்ற சுகம் இது இல்லை இதான் ஞாய ஸாஸ்திரத்திற்கும், வேதாந்த ஸாஸ்திரத்திற்கும் உள்ள பேதம். ஒன்று தெரிந்தால் மற்றொன்றை சொல்லலாம்.

அபவர்கம் பேதமே இல்லாத சுகமாக இருந்தால் எல்லாருக்குமே சம்மதம் தான். வேதாந்திகளுக்கும் பேதம் இல்லாத சுகம் உண்டு ஆனால் அது வேறு. அழிவிலாத, பேதம் இல்லாதது உள்ளது என்றால் புத்திக்கு ஞானாதிகமான லக்ஷணம். வேதாந்திகளுக்கு எப்படி இருக்கு நிர்வித்திகமான புத்தி. புத்தி இருக்கா இல்லையா என்று எல்லாம் அனுமானம் பண்ண முடியாது. நமக்கு அப்படி இல்லை அனுமான ஸ்தலையான சுகம்.

“த்ருஷ்டாதி க்ருஹமஸ்ச வேதாஹி துல்யஹா” வேதத்தோட தான் நாம் எல்லா செயல்களும் செய்றோம். அது ஸமமற்ற நிலை இருந்தால் அது

அநித்யமான சுகம், ஸமமான நிலைல இருந்தால் அது நித்யமான சுகம். அந்த நித்ய சுகத்தை அனுமானம் பன்றது தான் அபவர்கம் சொல்றோம்.

“யதா த்ருஷ்டம் அநித்யம் ஸுகம் ப்ரதிதவ்யா நித்யம் ஸுகம் காம்னயதே” பார்த்துண்டு இருக்குறதுக்கு நித்ய ஸுகத்தை கொடுத்துட்டு “அதிகர்மயா முக்தஸ்யா நித்யா தேஹேந்தரிய புத்தைய: ஏகாத்யம் கல்பை:” ஸுகத்துக்கு பேதம் இல்லாம் இருக்கு. முக்தனுக்கு நித்யம் பேதமாக தான் இருக்கும். அபவர்கம் என்றால் மோஷ்டம். இது அபவர்கம் அற்ற நிலை அபவர்க நிலையை அடைய நித்யமான சுகம் வேண்டும்.

“உபவ்ருத்தி வ்ருத்யது ஸமானம் அனித்யத்துவம் தேஹாதினாம் நித்யத்வம் ப்ரமான நிருத்தம்” யாருக்குமே நித்யமாக உடம்பு, நித்யமான சுகம், நித்யமான துக்கம் எதுவும் கிடையாது. அனுமானம் பன்ன அபவர்கம் தான் நித்யத்வம்.